

store og vigtige Omraade, og jeg skal dertil søje, hvad der for øvrigt vil være de fleste ærede Medlemmer bekendt, at fra den Tid, da det sidste Forsøg blev gjort, for Omordningen skete, altsaa fra Rigsdags-samlingen 1884—85, laa Sagen hen, og intet Forsøg blev gjort fra Regeringens Side for at komme til Lovgivningsbestemmelser, forinden et Forslag om Statsbanedriftens Ordning blev forelagt af den nuværende Indenrigsminister i Samlingen 1888—89. Dette Forslag sluttede sig paa mange Punkter til Anordningen af 5te September 1885, men har adskillige Afvigelser derfra, idet det, om ikke fuldt ud, saa dog i alt væsentligt, er et Udtryk for Organisationsreglementet af 5te Maj 1887. Dette Lovforslag foreslaar jo, som det vil være i frist Minde, endnu den samme Ordning med en Centraladministration med 4 Afdelinger, staaende under en Generaldirektør, der atter staaer umiddelbart under Indenrigsministeren, og tillige fremkom nu for første Gang i Lovform Forslag om at etablere en Søfartsforvaltning som særlig Forvaltning. Denne Ordning kendte Indenrigsministerens Bekendtgørelse af 5te September 1885 aldeles ikke. Det var en ny Organisation, som nu fremkom for første Gang. Paa den anden Side blev Hovedrevisoren, som fandtes i Bekendtgørelsen af 1885, nu fuldstændig overflødig. Dette Forslag havde i øvrigt med Hensyn til Omfanget af organisatoriske Bestemmelser i alt væsentligt det samme Indhold som et af de allerførste Forslag, nemlig det af 1877, og det gik omtrent lige saa langt ned i Bestemmelsen af Lønningerne. Forslaget forlangte som bekendt med en rund Sum 2,500,000 Kr. til en Klasse af Funktionærer og 750,000 Kr. til en anden Klasse. Dette Lovforslag blev undergivet en ret udførlig 1ste Behandling her i Tinget og derefter henbist til et Udvalg, som imidlertid paa Grund af det uhyre Materiale, der maatte fremstilles, ikke blev færdigt inden Samlingens Slutning. Forslaget blev atter forelagt i næste Samling, men saa kom Oplosningen af Folketinget imellem. Forslaget blev ikke forelagt det nyvalgte Folketing i 1890, og det maatte da paa ny forelægges i forrige Samling, hvor der endelig blev afgivet en Betænkning, men først den aller sidste Dag, da Rigsdagen var samlet, saa at Forslaget paa ny har maattet fremlægges i indværende Samling. Jeg fremhæver dette, fordi jeg tror at skyldte den højtærede Indenrigsminister en Tak og Anerkendelse for, at han med en saadan Ihærdighed vedblivende er kommen til Rigs-

dagen for at faa dette store Forhold bragt ind under Lovgivningens almindelige Omraade, uagtet det selvfølgelig ikke kan nægtes, at den Stilling, som Ministeren har nu og lige til nu har haft til Statsbanernes Administration, er meget bekvemmere end den, han vil faa, naar han først bliver bunden ved Lovgivningsbestemmelser. Det er jo noget, der ikke kan beskrives. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister i fuldt saa højt Maal føler sit Ansvar nu, som naar han faar en Lov at administrere efter; men det kan ikke nægtes, at den nuværende Tilstand medfører en Bequemmelighed med Hensyn til administrative Foranstaltninger, som ingenlunde vil være til Stede, naar Sagen er kommen ind under den almindelige Lovgivningsmagt. Jeg kunde føle mig fristet til at minde om det Bøvær, der har været og fremdeles endnu vil være i nogen Tid med at faa blot en eneste Departementschef, en eneste Kontorchef, en eneste Fuldmægtig og et Par Kontorister ansatte i Indenrigsministeriet, medens det jo har været den letteste og ligefremmeste Sag af Verden for Ministeren at skabe 4—5 Departementschefer i Statsbanedriften og et meget betydeligt Antal af Kontorchefer, og disse to Klasser af Embedsmænd ere jo dog ikke saa lidt gunstigere stillede ved Jærnbanedriften end de tilsvarende Embedsmænd i Ministerierne. Jeg nævner dette, fordi det er min Overbevisning, at Rigsdagen bør være den ærede Minister Tak skyldig, for at han til Trods for den store Bequemmelighed, det nuværende Forhold medfører, dog ikke har skyet Møjen og Bøværet ved atter og atter at forelægge et Lovforslag her for Rigsdagen. Jeg maa maaste i Tilslutning dertil paa mine egne og jeg tror at kunne sige paa hele Udvalgets Begne udtale en oprigtig Beklagelse over, at det ikke har været muligt for Udvalgets Flertal at arbejde sig tilstrækkelig langt henimod den højtærede Ministers Standpunkt. Jeg udtaler dette med alvorlig Beklagelse, fordi det er min Overbevisning, at det Emne, som her foreligger til Behandling, fortjener hele Lovgivningsmagtiens mest alvorlige Opmærksomhed og Omhu, fordi det er en af de allerførste og vigtigste økonomiske Brancher og Anliggender, som vi have i vort lille Land. Imidlertid har det ikke været Udvalgets Flertal muligt at acceptere det Forslag, som den højtærede Minister nu for fjerde Gang har forelagt, i alt Fald har det ikke været Udvalgets Flertal muligt at erkende det principrigtige i at følge Ministeren paa flere af de afgørende Punkter i denne Sag. Det stod saaledes straks klart for Udvalgets Flertal, at det næppe gik an, at man ved